

Arrest

nr. 326 272 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X/ XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 juli 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 juli 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 13 juni 2024.

1.3. Op 30 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 5 november 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Somalische nationaliteit bezit, behoort tot de Biyomaal clan en opgegroeid bent in Ceel Wareegow, district Merka in de provincie Lower Shabelle, waar u getrouwd bent met uw echtgenoot in 2008. U verliet Ceel Wareegow in 2014 als gevolg van het conflict tussen de Haber Gedir en Biyomaal clan, en woonde van dan af met uw echtgenoot en kinderen in Shalambood. U opende er een eethuis waar u eten serveerde aan Somalische soldaten. Eind 2021 kreeg u bedreigingen van al-Shabaab. Ze zeiden dat u moest stoppen met het eethuis en het verkopen aan de soldaten. U weigerde te stoppen en eind 2021 viel al-Shabaab uw eethuis aan. Ze schoten op u om u te doden maar u overleefde. U vluchtte begin 2022 naar Merka, waar u met uw kinderen bij uw moeder ging wonen. Uw man verhuisde mee naar Merka begin 2022 maar bleef werken in Shalambood, als slachter van dieren voor Ugandese soldaten. Ook hij werd hierom bedreigd door al-Shabaab vanaf februari tot maart 2022. In maart 2022 vluchtte hij en u vernam niets meer van hem tot u hem via Facebook terugvond begin 2024.

U werd in Merka opnieuw met de dood bedreigd door al-Shabaab en op 20 april 2022 werd u door al-Shabaab ontvoerd en naar een gevangenis in Busley gebracht waar u 18 dagen werd vastgehouden en door hen mishandeld en verkracht. Toen vond er een aanval van het Somalische leger op de basis van al-Shabaab plaats en u kon daardoor ontsnappen op 8 mei 2022. U ging te voet van Busley naar Merka. U nam een boot naar Mogadishu en verliet Somalië op 26 mei 2022. Op 1 juli 2022 kwam u aan in België en op 7 juli 2022 deed u een verzoek om internationale bescherming. Uw jongste zoon M.(...) O.(...) M.(...), werd geboren in België op (...) september 2022. Uw echtgenoot en kinderen zijn ondertussen vertrokken uit Somalië en bevinden zich in Nairobi.

U vreest om vermoord te worden door al-Shabaab in Somalië. Bijkomend haalt u aan dat uw zoontje M.(...) ziek is en geen medische zorgen kan krijgen in Somalië. U deed dan ook een verzoek om regularisatie op basis van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de Somalische geboorteaktes van uw kinderen S.(...) A.(...) I.(...), Z.(...) A.(...) I.(...), F.(...) A.(...) I.(...), Ib.(...) A.(...) I.(...), Ali A.(...) I.(...); de kopie van de Somalische paspoorten van uw kinderen S.(...) A.(...) I.(...), Z.(...) A.(...) I.(...), F.(...) A.(...) I.(...), Ib.(...) A.(...) I.(...); de geboorteakte van uw echtgenoot Ab.(...) Ib.(...) Y.(...); de kopie van het paspoort van uw echtgenoot Ab.(...) Ib.(...) Y.(...); de huwelijksakte van u en uw echtgenoot Ab.(...) Ib.(...) Y.(...), van uw huwelijk op (...) mei 2008 opgesteld te Mogadishu op 18 oktober 2023 en de Belgische geboorteakte van M.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de

schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2-3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu verklaart u dat u van 2014 tot januari 2022 in Shalambood woonde (verklaring DVZ, CGVS p. 20) en dat u daar tevens een theehuis had, waar u thee serveerde aan Somalische soldaten (CGVS p. 5). Desondanks bent u er niet van op de hoogte dat de militaire basis gelegen in Shalambood een militaire basis van AMISOM is (zie informatie toegevoegd aan dossier), waarin soldaten van het Ugandese leger (Ugandan People Defence Forces (UPDF)) gelegerd zijn: wanneer er u naar gevraagd wordt zegt u dat daar het Somalische leger is in ondergebracht (CGVS p. 15). Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt of er buitenlandse soldaten aanwezig zijn in Shalambood, zegt u dat dit niet zo is, dat ze enkel aanwezig zijn in el Jalle (CGVS p. 16). Dit is tegenstrijdig met de hierover beschikbare informatie. Shalambood is een relatief kleine stad (zie info toegevoegd aan dossier), en het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van een militaire basis van AMISOM waar Ugandese soldaten gelegerd zijn, te meer, aangezien u volgens uw verklaringen in uw theehuis dagelijks in contact stond met Somalische soldaten (CGVS, p. 5), het cliënteel van uw zaak. Bovendien verklaart u dat uw echtgenoot dieren slachtte voor Ugandese soldaten in het nabij gelegen el Jalle (CGVS p. 11, p. 20) en hij dus ook in direct contact stond met de Ugandese soldaten.

Tevens bent u niet op de hoogte van de veiligheidsincidenten die volgens de informatie in het dossier plaatsvinden in Shalambood. U zegt dat er enkel kleine gevechten plaatsvonden, 's nachts en dat u er daarom niet van op de hoogte was en er zich niets van herinnert (CGVS p. 16) en ook als er specifiek gevraagd wordt naar incidenten op de weg, kan u geen incidenten benoemen (CGVS p. 16). U benoemt u slechts één incident in 2017 waar u enkel een vage beschrijving van kan geven (CGVS p. 16). Volgens de beschikbare informatie zijn er in Shalambood echter geregeld aanvallen door al-Shabaab op de AMISOM basis, aanvallen op de wegen en waren er in de periode dat u in Shalambood woonde, zelfs verscheidene incidenten met IEDs die tot ontploffing werden gebracht in het dorp zelf. Volgens deze bron vonden bijvoorbeeld de volgende incidenten plaats: "On 16 December 2021, an IED by an unknown group detonated at the main market in Shalambood village (Marka, Lower Shabelle). Casualties unknown; On 10 November 2021, Al Shabaab militants attacked AMISOM UPDF at a defensive base in Shalambood village (Marka, Lower Shabelle). Three Ugandan soldiers were killed. Al Shabaab claimed responsibility; On 31 October 2021, Al Shabaab militants carried out a hit and run attack against AMISOM UPDF and government security forces (SNA) at a defensive base near Shalambood village (Marka, Lower Shabelle). There were no casualties. Al Shabaab claimed responsibility; On 17 December 2020, Al Shabaab militants ambushed a government security forces (SNA) troops convoy passing between K60 and Shalambood village (Marka, Lower Shabelle). No fatalities and/or injuries reported. Al Shabaab claimed responsibility; On 11 November 2020, an IED was detonated by Al Shabaab militants targeted AMISOM UPDF in Shalambood village (Marka, Lower Shabelle). One Ugandan soldier killed and two others injured. Al Shabaab claimed responsibility." Dezelfde bron vermeldt meer dan 30 gelijkaardige incidenten –de meerderheid aanvallen door Al-Shabaab op de Amisom basis of aanvallen op de weg met explosieven gericht tegen voertuigen van AMISOM, in de periode 2019-2021 in Shalambood. Het is niet geloofwaardig dat u in Shalambood woonde en werkte en hier niets van weet.

Verder verklaart u dat u periodes van droogte meemaakte in 2011, 2014 en 2017 (CGVS p. 14). U verklaart over de droogte van 2017 eerst dat u veel problemen had en vee verloor, maar daarna, bij aandringen dat de

droogte een geringe impact had op uw leven en dat u en uw gezin in een goede situatie was (CGVS p. 14). U zegt dat het restaurant open was en dat u niet veel verdiende maar dat de impact verder gering was (CGVS p. 15). Volgens informatie toegevoegd aan het dossier, werd het district Marka en bij uitbreiding de regio Lower Shabelle getroffen door droogte die volgens deze informatie gekwalificeerd wordt van ernstig tot extreem, van oktober 2016 tot april 2017 en van juli tot november 2017, alsook van november 2018 tot maart 2019 en van januari tot mei 2022. Aangezien u in het restaurant verschillende voedingsitems verkocht en ook voor het maken van de thee die door u verkocht werd afhankelijk was van de watervoorraad, is het niet aannemelijk dat u niet getroffen werd door de ernstige gevolgen van deze droogte in 2017: volgens info toegevoegd aan het dossier stegen de voedselprijzen van niet geïmporteerde voedingsmiddelen en was er waterschaarste waardoor de prijs van water vermenigvuldigde. Bovendien, werkte uw man als slachter gedurende de hele periode tot en met 2022. Volgens informatie toegevoegd aan het dossier, had de droogte veesterfte tot gevolg en trokken veehouders weg uit Lower Shabelle, op zoek naar water en grasland. Er werd volgens deze informatie ook veesterfte gerapporteerd in Lower Shabelle door ziekte en gebrek aan voedsel en water. Aangezien dit een belangrijke impact had op al wie voor zijn onderhoud afhankelijk is van producten afkomstig van veeteelt, mag er verwacht worden dat u indien u in Merka woonde en u voor uw inkomen afhankelijk was van het werk van uw man als slachter in Shalambood en Ceel Jalle, u hier meer over zou kunnen vertellen. Bovendien vermeldt de bron in het dossier ook dat dorpen zoals Shalambood onder controle van gewapende groeperingen of waarnaar de toegang door deze groeperingen verhinderd werd, extra hard getroffen werden door de droogte gerelateerde schaarste door de moeilijkheid om hulpgoederen ter plaatse te krijgen. Het is niet geloofwaardig dat u op dat moment in Shalambood woonde en enkel door het verlies van enkele dieren getroffen werd door deze situatie.

U weet dat er irrigatiekanalen lopen in de buurt van Shalambood en waarvoor ze dienen en u kan de algemene aanduidingen geven (killi, far) van deze kanalen maar kent de eigennamen van de kanalen niet (CGVS p. 14): Far Yaxaasley, Cesare Maria, El Shiikal (zie info toegevoegd aan het dossier).

U bent er tevens niet van op de hoogte dat Shalambood getroffen wordt door zandverstuivingen die zodanig zijn dat zij het voortbestaan van het dorp in gevaar brengen (zie info toegevoegd aan het dossier). Wanneer er gevraagd werd door welke andere natuurrampen behalve droogte Shalambood werd getroffen, zegt u "sinds ik er was heb ik niets gezien" (NPO p. 15). Gezien de bedreiging die deze stuifduinen vormen voor het voortbestaan van het dorp is het weinig aannemelijk dat u hier niets over kan vertellen indien u afkomstig bent van Shalambood.

Tevens bent u niet op de hoogte van de problemen tussen de gemeenschappen van El Bufo en Shalambood. U zegt dat u el Bufo kent en dat er een goede relatie is tussen de gemeenschappen van Shalambood en El Bufo (NPO, p. 14) Volgens informatie toegevoegd aan het dossier bestaan er echter reeds geruime tijd conflicten tussen deze twee gemeenschappen over grondstoffen zoals water.

Verder is het merkwaardig dat u een zaak heeft en zegt u dat u betaald werd in "Baallweyn" (NPO p. 13), en wanneer u gezegd wordt dat de munteenheid in Somalische Shilling is ontkent u dat u in shilling betaald werd.

U verklaart tevens dat u werd vastgehouden in Busley en dat u na uw ontsnapping te voet naar Merka ging via het bos (CGVS p. 22). Vanuit Busley naar Merka is de kortste weg te voet, ongeveer 50 km (zie info dossier). Het is niet aannemelijk dat u deze afstand door het bos op één dag en te voet heeft afgelegd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Shalambood, in district Merka in de provincie Lower Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Shalambood heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op https://www.refworld.org/type/COUNTRY_POS/UNHCR/SOM,6308b1844,0.html of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 13 juni 2024 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De paspoorten en geboorteaktes van uw gezinsleden betreffen immers louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Waar op de geboorteaktes en paspoorten van uw kinderen Shalambod staat aangegeven als geboorteplaats dient gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten en geboorteaktes, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat het/volstaan de door u neergelegde geboorteaktes en paspoorten op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst op te heffen. Hoewel uw huwelijk in deze beslissing op zich niet ter discussie staat is het opmerkelijk dat op de akte Mogadishu vermeld staat als plaats van het huwelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. Verzoekster vraagt in haar aanvullende nota van 25 maart 2025 om haar beroep tegen de bestreden beslissing uit te stellen in afwachting van een beslissing in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot, die intussen in België is toegekomen.

De Raad merkt op dat verzoekster zich zowel in haar aanvullende nota als ter terechtzitting wat betreft het verzoek tot uitstel van de behandeling van de zaak beperkt tot het betoog dat haar zaak samenhangt met deze van haar echtgenoot en dat zij daarom meent dat het gepast is om haar zaak uit te stellen tot er een beslissing is over het verzoek van haar echtgenoot. Zij haalt ook nog aan dat de stukken in het kader van de gezinshereniging stavend kunnen zijn voor haar herkomst. Ze haalt verder geen concrete elementen aan die ze in dit verband bijkomend had willen toelichten. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster wel degelijk de kans had en heeft genomen om verklaringen af te leggen met betrekking tot haar echtgenoot en diens voorgehouden problemen en stukken kon en heeft voorgelegd in verband met hun voorgehouden herkomst. Door louter een bewijs bij te brengen dat haar echtgenoot thans in België is aangekomen en eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, brengt verzoekster geen redenen aan om een uitstel te rechtvaardigen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”. Daarnaast meent verzoekster dat er een appreciatiefout voorligt.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, gaat verzoekster in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat haar verklaringen met betrekking tot haar verblijfplaats voor haar vertrek uit Somalië wel degelijk geloofwaardig zijn. Verzoekster wijst er voorts op dat zij slachtoffer is geweest van vervolging door Al-Shabaab en merkt tevens op dat zij bij een terugkeer naar Somalië kans maakt om genitaal verminkt te worden. Zij besluit dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend gezien de veiligheidssituatie in de provincie Lower Shabelle, waar er volgens haar sprake is van willekeurig geweld. Zij voegt hieraan toe dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt door haar lange afwezigheid en het opgeven van haar inkomstenbron, waardoor zij zich zichtbaar zal maken.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 25 maart 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 10) waarin zij meedeelt dat zij en enkele van de kinderen in België gemachtigd zijn tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat haar echtgenoot en de andere kinderen intussen in België toegekomen zijn in het kader van gezinshereniging. Bij deze aanvullende nota wordt volgend stuk gevoegd:
- de bijlage 26 van verzoeksters echtgenoot (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster heeft niet voldaan aan haar plicht tot medewerking, er kan immers geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen over haar verblijf in Somalië; verzoekster biedt geen zicht op haar reële verblijfssituatie en/of haar regio van herkomst zodat de asielmotieven die er zich zouden hebben voorgedaan, niet worden aangetoond. Verzoekster maakt haar verblijf in Shalambood van 2014 tot januari 2022 niet aannemelijk aangezien:

a) verzoekster niet op de hoogte is dat de militaire basis gelegen in Shalambood een militaire basis van AMISOM is waarin soldaten van het Ugandese leger gelegerd zijn, te meer daar Shalambood een relatief klein stadje is, zij volgens haar verklaringen in haar eethuis dagelijks in contact stond met Somalische soldaten en haar man dieren slachtte voor Ugandese soldaten,

b) verzoekster niet op de hoogte is van de veiligheidsincidenten die volgens de beschikbare landeninformatie plaatsvonden in Shalambood,

c) verzoekster geen geloofwaardige en doorleefde verklaringen aflegt met betrekking tot de droogtes die zij zou hebben meegemaakt in Shalambood,

d) verzoekster de eigennamen van de kanalen in de buurt van Shalambood niet kent,

e) verzoekster niet op de hoogte is dat Shalambood getroffen wordt door zandverstuivingen in zodanige mate dat het voortbestaan van het dorp in gevaar is,

f) verzoekster niet op de hoogte is van de problemen tussen de gemeenschappen van El Bufo en Shalambood,

g) verzoekster aangeeft dat zij betaald werd in "Baallweyn" en ontkent dat ze in *shilling* werd betaald,

h) het niet aannemelijk is dat verzoekster vanuit Busley te voet naar Merka zou zijn gegaan op één dag;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verblijf in het dorp Shalambood, district Merka in de Somalische provincie Lower Shabelle, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan;

(iii) voor het onderzoek van het risico op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats binnen of buiten Somalië essentieel. Een verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken; verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië;

(iv) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij terugkeer naar Somalië vreest verzoekster te worden vervolgd door Al-Shabaab omwille van haar werkzaamheden in een eethuis waarbij zij Somalische soldaten thee en eten serveerde en haar weigering om in te gaan op de vraag van Al-Shabaab om deze werkzaamheden stop te zetten. Verzoekster geeft aan dat zij hierom werd bedreigd door Al-Shabaab en uiteindelijk ook werd ontvoerd, mishandeld en verkracht door hen. Zij verklaart dat zij evenwel kon ontsnappen.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Er wordt vooreerst op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoekster dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer verzoeksters verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoekster, wier Somalische nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken en die verklaart van 2014 tot aan haar vertrek in mei 2022 in het dorp Shalambood, district Merka in de Somalische provincie Lower Shabelle te hebben verbleven, mag worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verblijfplaats, zodat er een duidelijk zicht is op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór haar komst naar België.

In de bestreden beslissing legt de commissaris-generaal terecht de nadruk op het belang van de werkelijke verblijfplaats vóór het vertrek uit het herkomstland. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Somalië en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt tussen 2014 en 2022 in het dorp Shalambood, district Merka in de Somalische provincie Lower Shabelle te hebben verbleven. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen afdoende kennis vertoont over de aanwezige milities in de militaire basis gelegen in Shalambood, dat zij niet op de hoogte is van de veiligheidsincidenten die zich in Shalambood hebben voorgedaan tijdens haar voorgelaten verblijf, dat zij niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de droogtes en daarmee gepaard gaande gevolgen in Shalambood, dat zij de eigennamen niet kent van de kanalen in haar beweerd regio van verblijf, dat zij niet op de hoogte is van het natuurfenomeen van zandverstuivingen die het voortbestaan van het dorp Shalambood op de helling zetten, dat zij niet op de hoogte is van de problemen tussen de gemeenschappen El Bufo en Shalambood, dat zij vreemde verklaringen aflegt met betrekking tot de munteenheid in welke zij werd betaald en dat haar verklaringen over haar vlucht te voet van Busley naar Merka niet kunnen overtuigen.

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij wel degelijk wist dat er een militaire basis is in Shalambood en dat het niet van belang is welke troepen er precies waren. Zij benadrukt dat zij via haar eethuis in contact stond met Somalische soldaten en niet Oegandese soldaten. Verzoekster merkt nog op dat zij wel weet dat

er Ugandezen gelegen waren in een naburig dorp, El Jalle, omdat haar man er zaken mee deed en vee voor hen slachtte.

De Raad merkt op dat het in de door verzoekster geschetste context, waarbij zij een eethuis uitbaatte waardoor zij dagelijks in contact stond met Somalische soldaten en waarbij haar man dieren slachtte voor Ugandese soldaten en dus direct met hen in contact stond, niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van de aanwezigheid van een militaire basis van AMISOM waar Ugandese soldaten gelegerd zijn.

Verzoekster vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud wel heeft vermeld dat er incidenten zijn geweest in de regio van Shalambood. Zij meent echter dat het gegeven dat zij geen specifieke incidenten kan vermelden, te wijten is aan het feit dat er zeer veel incidenten zijn geweest in haar regio van herkomst. Daarnaast merkt zij op dat de informatie die zij heeft gegeven in verband met het incident in 2017 wel correct is.

De Raad wijst er, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, op dat verzoekster zich te dezen bedient van *post factum*-verklaringen die geen steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze op de zetel van het CGVS heeft afgelegd aangezien zij daar expliciet verklaart dat zij zich geen recentere incidenten voor de geest kon halen dan 2017, noch incidenten op de weg (administratief dossier, CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stukken 4-6 en 13) dat er in de periode dat verzoekster in Shalambood zou hebben verbleven, geregeld aanvallen door Al-Shabaab op de AMISOM basis plaatsvonden, er aanvallen waren op de wegen en zelfs verscheidene incidenten met IEDs die tot ontploffing werden gebracht in het dorp zelf. Dat verzoekster over één incident uit 2017 correcte – zij het oppervlakkige – informatie kon verschaffen, is dan ook niet van die aard om de aperte lacunes in haar kennis omtrent de veiligheidssituatie in haar voorgehouden verblijfplaats te herstellen.

Met betrekking tot haar verklaringen aangaande de droogte in haar regio van herkomst houdt verzoekster in het verzoekschrift voor dat haar verklaringen worden bevestigd door de algemene landeninformatie. Zo onderstreept zij dat zij op het CGVS heeft aangegeven dat mensen in de buurt veel vee verloren en dat ook zij hun twee dieren verloren gedurende de droogte. Daarnaast heeft zij verklaard dat zij het enerzijds goed had, maar dat zij anderzijds niet veel verdiende. Zij vervolgt dat er niet werd gepeild naar het werk van haar man.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat zij de droogte meemaakte in 2011, 2014 en 2017 en dat zij initieel verklaart over de droogte van 2017 dat ze hierdoor veel problemen kregen (administratief dossier, CGVS, p. 14). Verder gevraagd naar de impact van de droogte op haar leven, blijkt dat verzoekster zich initieel uitsprak over de impact op de mensen in de regio en niet op haar gezin. Zij geeft aan dat zijzelf in een goede situatie verkeerden (administratief dossier, CGVS, p. 15). Gepeild naar het restaurant dat zij uitbaatte, verklaart verzoekster dat het goed ging, dat zij evenwel niet veel verdiende omdat de mensen niets hadden maar dat het verder goed ging (*ibid.*). Evenwel blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'Landeninformatie', stukken 10-12) dat het district Marka en bij uitbreiding de regio Lower Shabelle werd getroffen door droogte die wordt gekwalificeerd van ernstig tot extreem van oktober 2016 tot april 2017 en van juli tot november 2017, alsook van november 2018 tot maart 2019 en van januari tot mei 2022. Aangezien verzoekster in het restaurant verschillende voedingsitems verkocht en zij ook voor het maken van de thee afhankelijk was van de watervoorraad, is het niet aannemelijk dat verzoekster zelf niet werd getroffen door de ernstige gevolgen van deze droogte in 2017. Te meer daar uit de voormelde landeninformatie blijkt dat de voedselprijzen van niet geïmporteerde voedingsmiddelen stegen en er waterschaarste was waardoor de prijs van water vermenigvuldigde. Bovendien staat in de beschikbare informatie te lezen dat dorpen, zoals Shalambood, onder controle van gewapende groeperingen of waarnaar de toegang door deze groeperingen werd verhinderd, extra hard werden getroffen door de droogte gerelateerde schaarste door de moeilijkheid om hulpgoederen ter plaatse te krijgen. Daarnaast werkte verzoeksters man als slachter gedurende de hele periode tot en met 2022. Volgens de landeninformatie had de droogte veesterfte tot gevolg en trokken veehouders weg uit Lower Shabelle, op zoek naar water en grasland. Er werd volgens deze informatie ook veesterfte gerapporteerd in Lower Shabelle door ziekte en gebrek aan voedsel en water. Aangezien dit een belangrijke impact had op al wie voor zijn onderhoud afhankelijk is van producten afkomstig van veeteelt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, zo zij en haar gezin daadwerkelijk in Marka hebben gewoond en hun gezin minstens ten dele afhankelijk was van het inkomen gegenereerd door de werkzaamheden van haar man als slachter in Shalambood en Ceel Jalle, hierover meer en doorleefd zou kunnen vertellen. Dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd naar het werk van haar man zoals zij in het verzoekschrift voorhoudt, kan niet worden gevolgd aangezien tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals naar de impact van de droogte op haar leven werd gepeild en dus redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de impact van de droogte op de inkomsten van haar man, een deel van hun gezinsinkomsten, aldus zou vermelden. Overigens werd verzoekster in deze context tijdens het persoonlijk onderhoud erop gewezen: "*U zei dat u een restaurant had en uw man een slager was maar u had vee?*", waarbij dus wel degelijk wordt gerefereerd aan hun beider werkzaamheden (administratief dossier, CGVS, p. 14). Dat verzoekster verklaart dat de impact van de droogte op hun leven

beperkt was tot het verlies van twee dieren, is gezien de beschikbare landeninformatie niet geloofwaardig en ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou zij op dat ogenblik in Shalambood hebben verbleven.

Verzoekster betoogt voorts in het verzoekschrift dat zij de functie van irrigatiekanalen in haar regio van herkomst kon duiden, alsook de algemene aanduidingen en enkel de eigennamen van deze kanalen niet kon benoemen. Zij meent dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat eigennamen algemeen worden gebruikt en gekend zijn door mensen die in Shalambood wonen en het bovendien details betreffen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster haar verblijf in Shalambood niet aannemelijk maakt.

Met betrekking tot het gegeven dat zij geen melding heeft gemaakt van het feit dat Shalambood getroffen wordt door zandverstuivingen die zodanig zijn dat zij het voortbestaan van het dorp in gevaar brengen, voert verzoekster in het verzoekschrift aan dat de verplaatsing van een zandduin een traag proces is en dat het niet onverschoonbaar is dat verzoekster niet meteen hieraan dacht nadat haar directe vragen werden gesteld over droogte. Zij vervolgt dat haar geen directe vragen werden gesteld of er zandverstuivingen en/of problemen met duinen zijn in Shalambood.

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekster, noch haar advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element met betrekking tot verzoeksters herkomst. Daarenboven is het wel degelijk redelijk om te veronderstellen dat verzoekster, wanneer haar expliciet wordt gevraagd naar andere natuurrampen, naast droogte, in Shalambood waardoor mensen soms hun huis verliezen (administratief dossier, CGVS, p. 15), minstens melding zou hebben gemaakt van de zandverstuivingen. Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 15) blijkt immers dat deze zandverstuivingen grote delen van het dorp Shalambood begraven (zoals moskeeën en huizen) en dat de lokale bevolking de autoriteiten vragen om een noodplan in actie te stellen. Dat verzoekster daarentegen tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zij er geen heeft gezien sinds haar komst naar Shalambood in 2014, ondermijnt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van haar verblijf aldaar.

Verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal overweegt dat zij niet op de hoogte is van de problemen tussen de gemeenschappen van El Bufo en Shalambood, terwijl zij wel pertinente informatie gaf over het dorp El Bufo. Daarenboven meent verzoekster dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er een project is georganiseerd dat beide gemeenschappen dicht bij elkaar moet brengen. Zij meent dan ook dat als dergelijk initiatief mogelijk is, het water niet zodanig diep is tussen de twee dorpen dat verzoekster op de hoogte had moeten zijn van de spanning en de relatie daarentegen nog steeds als goed kan worden gekwalificeerd. Te meer gelet op de algemene context van conflict in haar regio van herkomst.

De Raad merkt op dat uit het artikel over een verzoeningsproject tussen jongeren van El Bufo enerzijds en Shalambood anderzijds (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 17) wel degelijk kan worden afgeleid dat de situatie tussen deze gemeenschappen niet als “een goede relatie” kan worden omschreven zoals verzoekster voorhoudt tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS, p. 14) en opnieuw in haar verzoekschrift. Door deze informatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal hieruit te minimaliseren, werpt verzoekster geen ander licht op de vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Voorts hekelt verzoekster de overweging van de commissaris-generaal dat zij haar verblijf in Shalambood niet aannemelijk maakt omdat het niet geloofwaardig zou zijn dat zij op één dag de afstand tussen Busley en Marka (50 kilometer) te voet zou hebben afgelegd. Zij meent dat de afstand langs de weg maar 44 kilometer bedraagt en het wel geloofwaardig is dat zij die op één etmaal zou hebben afgelegd om haar leven te redden.

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS nochtans verklaart dat zij de weg doorheen het bos nam en dus niet via de weg (administratief dossier, CGVS, p. 22). Daarenboven legt zij inconsistente en vage verklaringen af over deze reis aangezien zij eerst aangeeft dat ze de weg niet goed kende, om vervolgens te verklaren dat ze de streek kende. Wanneer hierop wordt doorgevraagd, kan zij evenwel geen duidelijk beeld scheppen over hoe zij de weg kende (*ibid.*, p. 22-23).

Het motief dat verzoekster verklaart dat zij in Baallwey werd betaald in plaats van Somalische *shilling* is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift in wezen tot het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan evenwel niet als een dienstig verweer worden bestempeld en verzoekster vermag hiermee dan ook niet de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden verblijf in Shalambood tussen 2014 en 2022 aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht opgemerkt dat, nu verzoekster haar beweerde regio van herkomst niet aannemelijk maakt en de vaststelling dat zij doelbewust geen zicht biedt op haar achtergrond en herkomst, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg kan er dus geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die zich in deze regio zouden hebben voorgedaan (dat zij door Al-Shabaab werd vervolgd omwille van het uitbaten van een eethuis waarbij zij Somalische soldaten zou hebben geserveerd).

3.3.5.5. Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij bij een terugkeer naar Somalië kans maakt om genitaal verminkt te worden en hekelt dat dit niet werd onderzocht door de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens gewag heeft gemaakt van een vrees om besneden te worden bij terugkeer. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd wat verzoekster vreest bij een terugkeer en wordt haar de mogelijkheid geboden om nog zaken toe te voegen, waarbij zij geenszins melding maakt van een vrees voor besnijdenis (administratief dossier, CGVS, p. 23). Evenmin maakte de advocaat van verzoekster gewag van een vrees voor besnijdenis bij terugkeer naar Somalië (administratief dossier, CGVS, p. 24). Verzoekster brengt overigens noch tijdens de administratieve procedure, noch middels haar verzoekschrift of aanvullende nota een medisch attest bij in dit verband en beperkt zich in het verzoekschrift tot een summiere zin in verband met haar voorgehouden vrees op besnijdenis. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoekster in te vullen. De Raad wijst er nog op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij gehuwd is, zes kinderen heeft gekregen en dat zij 34 jaar oud is (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 4 en CGVS, p. 9). Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van VGV of de gevolgen daarvan.

3.3.5.6. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in

aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt dit echter niet aannemelijk.

Gelet op het feit dat verzoekster haar beweerde verblijf in het dorp Shalambood, district Merka in de Somalische provincie Lower Shabelle niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar algemene landeninformatie in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET